

Архїепископъ Макаріѡ, кой-то, като сѧ увѣри, че е кръстъ-а, кого-то намѣри царица Елена, сѧщїй-а животворный спасителевъ за това, защо-то е чрезъ него една жена воскресена была отъ мъртвы-тѣ, стѧпа сѧ кръстъ-а на високо мѣсто и непрестанно го държаше на високо да го гледа и кланѧ мѡ сѧ народъ-а, ако и да бѣше голѣмый-а кръстъ тежакъ за стары-тѣ мѡ рѧщѣ; той на сички-тѣ страны благославѧше сѧ кръстъ-а, а народъ-а викаше: „Господи помилѡй! Господи помилѡй!“ Тѡй и днесъ споредъ старо-то църковно правило владика-та държи на главѧ-тѧ си кръстъ-а, и сѧ навежда сѧ него чакъ до землѧ-тѧ, а сѧ тока показка тешки-тѣ страданїѧ, кои-то е търпѣла църква-та триста години, и потомъ пакъ сѧ исправа, както и та, като побѣди; а пѣвцы-тѣ за сичко-то тока време пѣѧтъ полека и умилно: „Господи помилѡй!“ и си спѡшатъ гласъ-а, като сѧ спѡща кръстъ-а, а подигатъ го, като сѧ подига кръстъ-а. Кѧси молитви за спасенїе на цѣлѧ свѣтъ читатъ сѧ помеждѡ сѣко подигванїе, защо-то владика-та сѧ покланѧ на сички-тѣ четири страны, за да освѣти сѧ кръстъ-а сички-тѣ краища на свѣтъ-а, и най послѣ петый-а пѧтъ пакъ сѧ обръща къмъ Истокъ, сѧ кое-то сѧ спома-нѡватъ петь-тѣхъ сѧдрѡжени вселенски църкви: Іерѡсалимска-та, Антіохїйска-та, Александрїйска-та, цариградска-та и нѣкогиси римска-та а сега вмѣсто нѧѧ рѡска-та.